

ANA @ GLASNICA

ST. VII, JESENSKA KOLEKCIJA

CASOPIS ZA ULICNO UMETNOST

**ANA PLAMENITA
OGNJENI AMBIENTI**
LJUBLJANA, 12.-13. NOVEMBER 2010

POZNA MO SE ŽE VEČ KOT 20 LET

pogovor s članom avtorske skupine GAM, Matjažem Ocvirkom - Gadijem

Matjaž Ocvirk je tisti član zasedbe Gledališča Ane Monro, ki na ulici deluje že vse od 80. let. Naturšček, kaj pa drugega! Velik entuziast, z nasmehom v preteklosti, ko se je od dela na ulici celo dalo živeti... A časi so se spremenili – brez obžalovanja – danes ni več tako. Tisto, kar se ni spremenilo, pa je klapa! Klapa zdaj že odraslih ljudi, ki drug drugega poznajo do najmanjše podrobnosti. Zato delo na ulici še vedno ostaja užitek. Vse to in še več mi je ob dobri kavi zaupal Gad.

Kako človek najde delo na ulici?

Gledališče me je od nekdaj zanimalo. In krog ljudi, s katerimi sem se družil, so to zanimanje z mano delili. In tako smo začeli. Postavili smo KUD, prostor, kjer zdaj sediva. Ana Monro je tu našla svoj dom in leta '87 smo tu imeli prvo predstavo, slo je za priredbo Moliera, ki jo je napisal Roza.

Gledališče Ane Monro je torej začelo ustvarjanje na pravem odru. Kdaj ste se znašli na cesti?

Že prej smo malo delali na ulici in ta je bila res velik izziv. Naše cestne pohode je vodil Goro. In ko smo bili zaradi visokih najemnin primorani zapustiti KUD, naš dom, je bila ulica spontana, a logična odločitev. Predvsem smo si želeli ustvarjati. Nismo želeli propati samo zato, ker nam je nekdo vzelo oder.

V preteklosti je GAM produciral veliko več predstav kot danes. Danes je trend ena nova predstava na dve leti...

Mlajši smo bili, bilo je več energije, ni bilo konkurence. Bilo je lažje. Veliko smo delali tudi za razna podjetja. Takrat smo tudi dobro služili, od uličnega gledališča se je dalo živeti. Danes je to le še hobi. Vsi se ukvarjamo še z drugimi stvarmi – ker se preprosto moramo.

Je občinstvo danes bolj zahtevno?

Občinstvo je danes zelo zahtevno. V preteklosti si le malo znal zonglirati in si bil že kralj. Danes moraš pokazati neverjetno, nemogoče, da je občinstvo zadovoljno. A to je tudi dobro. Predvsem naše stalno občinstvo, ki nas dobro pozna, je kritično, ve, kaj delamo in česa smo zmožni. Zato tudi z vsako predstavo želimo pokazati neki napredek, jim dokazati, da nam motivacije ni zmanjkalo.

Če govoriva o motivaciji... kako se je bilo učiti farsji? Zlatega osla ste letos poleteli v Teheranu zaigrali kar v tem jeziku.

Priznam, da imam jaz v Zlatem oslu najmanj teksta. Tako da sem jo sam kar dobro odnesel. Tisto, kar je bilo potrebno pri učenju farsija, ja to, da si vsaj delno doseglj, da si govorjeno tudi razumel. Seveda so se pojavile besede, ki si jih nikakor nisi mogel zapomniti. A vsi smo skozi vajo ugotovili, kje so tisti deli, ki so se bo pojavila tema. In če si na to pripravljen, potem takrat prekoplj na čisto citiranje na pamet naučenih zvokov, če se lahko tako izrazim. Seveda smo si med predstavo tudi prišepetavali, a stvar je izpadla res odlično.

Se je kdaj pojavila kakšna pobuda, da avtorska skupina GAM medse sprejme kakšnega novega člana – mogoče novo mladostno zagnanost?

Mi smo že dolgo skupaj in se zato zelo dobro poznamo – priznam, da je tujemu človeku težko priti med nas. Saj razumeš, stari mački, s svojimi »forami«. Človek mora imeti kar trdo kožo, da preživi z nami. Že Žilavec, ki je prišel kot zadnji, je imel kar težave, da se je vklopil. Tako da zdaj ostajamo samozadostna 20 let stara klapa, ki se pozna do najmanjše podrobnosti. Predvsem pa je večji problem to, da naša produkcija v zadnjih letih ni obsežna, primanjkuje tudi denarja, že mi kdaj težko vsi delamo.

V zadnji predstavi Kletka pa ste vendarle za manjšo vlogo na gostovanih v tujini medse sprejeli lokalnega igralca – ste bili do njega kaj bolj nežni?

Ja, seveda. To je le predstava in tu se potrudimo, da naše interne »zajebancije« pustimo ob strani. Zavedamo se, da bo vsem lažje, če se bomo vsi skupaj malo držali nazaj.

Je mogoče ustvarjati na ulici, če se ekipa med seboj ne pozna?

Na ulici se mora ekipa zelo dobro poznati. To je prvi pogoj. Saj v uličnem gledališču so načeloma kar stalne ekipe. Na odru se mi zdi, da ni tako nevarno, če se ekipa menjava. Na ulici pa je kljub temu, da je ulična predstava v celoti zrežirana, vedno skoraj 70 odstotkov improvizacije, zato se mora ekipa resnično dobro poznati.

GAM pa se je vendarle odprl tudi v drugih smereh – pri zadnjih dveh predstavah ste dobili tudi režiserski nadzor. Kaj je GAM-u prinesel Craig Weston?

Craig je super. Sam sem že prej delal dve predstavi z njim. Takoj se je vklopil in nas ogromno naučil. Na ulici lahko sicer vse odkriš sam, a to traja. In zakaj bi znova odkrival toplo vodo. Craig nam je predvsem odprl pogled v leqoc solo gledališča.

UVODNIK: KO TOLE PIŠEM ...

Piše: Goro Osojnik, vodja Gledališča Ane Monro

Ko tole pišem, je še skoraj poletje. No, v resnici ni, ampak v svoji glavi se še kar navezujem na poletje in sem vsakič znova presenečen nad jutranjim mrazom in temnostjo. Verjetno zato, ker nam urnik kroji še poletni čas. Kot ponavadi sem bil poleti na kar nekaj festivalih uličnega gledališča po Evropi; kje druge pa naj najdem predstave, ki jih bomo videli pri nas v naslednjem letu. Moram reči, da je letošnja bera dobra, saj sem videl in doživel veliko dobrih predstav. Niso vse primerne za Ano Desetnico, a kar nekaj jih je. Preden pa se zapletem v navdušeno opisovanje vidnega, se raje vrnem k tokratni temi – Ani Plameniti. Oziroma k temu, kako se na to, da jo sploh organiziramo, odzivajo v tujini. Osnovna tema pogovorov na festivalih je seveda to, kaj počnemo, koga programiramo in če kaj priporočamo... Tu seveda govorim o svoji vlogi organizatorja in programatorja festivala. O moji vlogi nastopajočega na festivalu si lahko preberete v reportaži iz Bremna drugje v Glasnici. Zdjaj pa raje nazaj k temi pogovorov – vsakdo med nami namreč organizira ali pomaga organizirati poletni festival uličnega gledališča. Tisti bolj podjetni celo več. A vedno so ti festivali neke med majem in septembrom vsako leto. In ko tako razlagam, da smo pa mi začeli organizirati *Letni krog Ane Monro*, štiri festivale za štiri letne case, je odziv prejkone enoten: dvom in začudenje, češ – kaj, tudi pozimi? Pa ni premrzlo? Zanimivo, saj bi človek vsaj pri severnjakih pričakoval, da niso tako navezani na lepo in toplo vreme. A videti je, da so se navajeni zadrževati v zavetju svojih domov in zapečkov večino leta. Škoda, ker ne vejo, kaj zamujajo...

Na primer Ano Plamenito. Letos že drugi. Ker je bilo lani res izredno fajn, smo se odločili, da jo podaljšamo na dva večera in malce spremenimo potek poti. Ideja pa ostaja ista – z enostavnimi in po možnosti recikliranimi materiali na grajskem hribu v Ljubljani postaviti ognjene ambience in povabiti ljudi na sprehod skozi njih. V čarobno noč, ki jo svetlijo čajne svečke, vrtni ognji, bakle in domišljija. In prav to domišljijo bi radi »ugrabili«, zato vabimo vse tiste, ki bi na Ani Plameniti radi postavili svoj ambient in vanj povabili obiskovalce, da se nam pridružite. Najboljši ambient bomo tudi (simbolično) nagradili. Stopimo torej skupaj v plamenito noč.

ANA PLAMENITA – VABILO K SODELOVANJU

Festival ognjenih ambientov Ana Plamenita tokrat odpira svoja vrata. Rdeča nit letošnje ognjene instalacije je priprava zmajevega gnezda. Gledališče Ane Monro zato poziva vse zainteresirane, ki imate idejo, kako s svojo ognjeno dekoracijo popestriti grajski grič oz. ustvariti posebno zmajevo pribežališče, ter se želite izkazati kot prijazen gostitelj vsem obiskovalcem festivala, da do nedelje, 7. novembra, to sporočite na elektronski naslov ana.monro@kud-fp.si ali na telefon 041 585 957 (Marjeta). Pri Gledališču Ane Monro smo seveda odprti za predloge, hkrati pa bomo nudili tudi vsi pomoč pri izvedbi in pripravi ognjenih ambientov v okviru mednarodnega kreativnega tabora.

Ob koncu festivala Ana Plamenita bo strokovna žirija v sestavi Goro Osojnik (vodja Gledališča Ane Monro), Gust Van der kriecken (umetniški vodja Ane Plamenite), Drago Zadnikar (strokovnjak za »reciklažno umetnost«) in Mojca Jan Zoran (strokovna svetovalka za uprizoritvene umetnosti na direktoratu za umetnost na ministrstvu za kulturo) izbrala tudi najboljši ognjeni ambient ter zmagovalca tudi primerno nagradila.

Kriteriji, po katerih bo strokovna žirija ocenjevala ambience, so izvirnost (inovativnost ideje na vnaprej določeno temo), kakovost in domiselnost instalacije (razmerje med idejo in realizacijo), reciklaža (kakovostno delo z že uporabljenimi materiali/izdelki), umiščenost v prostor (skladnost ambience z okoljem, v katerem stoji) ter gostoljubnost (kako avtor ognjenega ambience poskrbi za dobro počutje obiskovalcev, kaj vse jim ponudi pri obisku njegovega ambience).

NAGRADA

Zmagovalec bo lahko izbral med enoletno šolnino v programu Šugle – šole uličnega gledališča, ki jo organizira Gledališče Ane Monro, in čarobnim večerom in nočitvijo za dve osebi v Eskimski vasi na Krvavcu, ki jo podarja podjetje KOREN SPORTS d. o. o.

ANA PLAMENITA

festival ognjenih ambientov
(Stari trg → Reber → Grajska planota → Šance)
petek, 12. november 2010, med 19. in 22. uro
sobota, 13. november 2010, med 17. in 22. uro

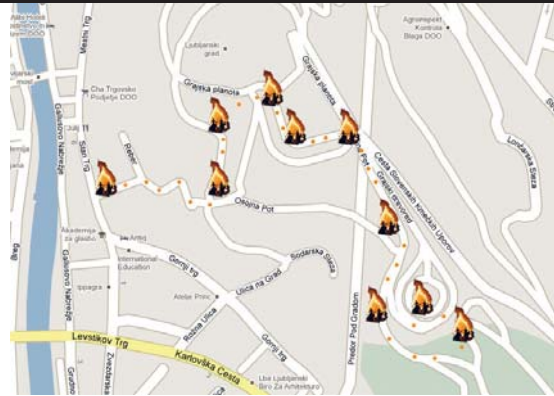
Štiri Ane oz. Letni krog Gledališča Ane Monro je razširitev festivala Ana Desetnica oz. uličnih akcij na celo leto, na vse štiri letne čase. Ideja, ki je bila v celoti prvič realizirana lani. To jesen se nam torej obeta že 2. izvedba festivala ognjenih ambientov – Ana Plamenita – le da bodo tokrat ognjene instalacije pot na Ljubljanski grad razsvetljevale kar dva dni. Ideja o Ani Plameniti izhaja iz občutkov, vonjev in razpoloženj, ki jih v nas vzbujajo ogenj.

Podoben kot lani bomo festival tudi tokrat pripravili v okviru mednarodnega kreativnega tabora, ki ga organiziramo skupaj z **Voluntariatom – zavodom za mednarodno prostovoljno delo**, ki je slovenska veja mednarodne mirovniške organizacije in Gibanja Service Civil International (SCI). Prostovoljec iz 5 držav (Srbije, Švice, Italije, Poljske in Slovenije) pa se bodo pridružili tudi učenci Šugle, sole uličnega gledališča, ki jo organizira Gledališče Ane Monro. Tabor bo tudi tokrat potekal

GUST VAN DER KRIEKEN

56-letni Gust Van der kriecken, ki se sicer že 15 let ukvarja z gostinstvom, je član skupine Vzw Toverspel, ki jo je ustanovil leta 1996, da bi ulični teater predstavil svojemu rodnemu mestu Mechelen, ki leži v provinci Antwerpen, flamskem predelu Belgije. Prvi projekt skupine je bil organizacija tekmovanja za ulične artiste, ki pa se je končal s parado po parku, na čelu katere je bil hidravlično voden zmaj, ki je bruhal ogenj. To je bil začetek, prvi ognjeni ambient, ki je sprožil navdušenje nad tovrstnimi instalacijami po vsej Flandriji. A navdušenje nad ognjem se je pri Gustu začelo že mnogo prej. Pred 15 leti, ko si je ogledal predstavo Flup en Ju bedrijf nizozemske skupine Doedel. Ogenj na ulici vidi predsem kot živo formo, ki se zlije z okoljem in mu da poseben čar.

Pred začetkom drugega izziva na Ani Plameniti ni skrival navdušenja nad ponovnim prihodom v Slovenijo ...

»Skupina Vzw Toverspel iz Belgije je počaščena, da je prejela vabilo na vnovično sodelovanje na Ani Plameniti. Lanska izkušnja ustvarjanja novega dogodka je bila izjemna, saj smo na nekajdnevni delavnici sodelovali s prostovoljci z vsega sveta. Za nas je bil to eksperiment, saj smo se projekta lotili z zelo malo materiali, na lokaciji, ki je dotlej še nismo videli, in z ljudmi, ki niso imeli izkušenj z ognjem. Kljub temu nam je uspelo ustvariti imeniten dogodek, ki je navdušil številne obiskovalce.

Letos nam je organizator Ane Plamenite predlagal novo temo: zmaj. Tokrat ne bomo sodelovali samo s prostovoljci, temveč se nam bodo na delavnici pridružili tudi lokalni umetniki. S skupnimi močmi bomo ustvarili pokrajino, kjer domuje zmaj. Obiskovalci se bodo sprehodili po grajskem griču, pri tem pa jih bo presenetila sprememba pokrajine. Prvi del griča bo

naravnost pravilčen, saj bo vse lepo in umirjeno. Nenadoma pa se bo okolica spremenila v mračno deželo, polno sledi orjaške zveri, ki je očitno pustošila po teh krajih. Za veliki finale se bodo sprehajalci zbrali na vrhu griča, kjer bodo lahko odkrili zmagovite brlog.

Skupina Vzw Toverspel bo za ta dogodek s seboj prinesla ogrnjene instalacije, hkrati pa bo na delavnici ustvarjala nove, prirejene posebej za to priložnost. Lokacijo zmagaj že poznamo, zato lahko nekaj zamislite uresničimo vnaprej. Upamo, da si bodo pravilno prišle ogledat cele gruce ljudi!»

ANNA MAJEWSKA O ANI PLAMENITI

Na mednarodnem kreativnem taboru, kjer se bo ustvarjala letošnja Ana Plamenita, bodo sodelovali učenci Šugle, kreativni posamezniki in skupine, ki so izrazili željo po ustvarjanju lastnih ognjenih ambientov, ter tudi 8 prostovoljcev iz 5 držav. Med njimi bo tudi Poljakinja Anna Majewska, ki ima s prostovoljstvom že ogromno izkušenj, a na tokratni tabor prihaja predvsem v želji po spoznavanju novih oblik uličnega gledališča.

»Slovenije se nikoli nisem obiskala in o tej deželi vem zelo malo. Vem, da je nekoč sodila pod Jugoslavijo, da imate po novem evro in, seveda, da je Slavoj Žižek, ki ga na Poljskem vsi obojujemo, vaše gore list.

Nekaj mojih prijateljev je že obiskalo to čudovito deželo in bili so navdušeni. Zdelo se jim je, da se v Sloveniji vsi poznate med seboj in se vsepovprek pozdravljate kar na ulicah. Slovenija se mi zdi skrivnostna dežela, malce neraziskana – in prav to imam najraje. Uživam na potovanjih po krajih, ki niso na splošno znani. Lani sem se recimo odločila odkriti Islandijo. Nalegala sem celo na delovni tabor, kjer sem se udeležila fotografske delavnice. Zdelo se mi je prečudovito, da sem se lahko podala v daljina, mrzlo in nenavadno deželo na severu in jo fotografirala. Kot prostovoljki

se mi ponujajo priložnosti, da potujem po osupljivih, nevsakdanjih, pogosto precej neznanih pokrajinah, kjer spoznavam ljudi in njihovo življenje. Poleg tega lahko sodelujem pri imenitnih projektih, prek katerih spoznavam samo sebe. Na vsakem od potovanj se naučim več, kot bi se na kateri koli fakulteti.

Obisk Slovenije in sodelovanje pri tem projektu je zame veliko več kot zgolj prostovoljno delo. To je srečanje z meni najljubšo vejo umetnosti – z gledališčem. Ta zvrst je v mojih očeh najbolj čarobna veja umetnosti, še posebno ulično gledališče. Postaneš del vzporednega sveta, ki ga lahko vidiš v tridimenzionalni obliki, vanj pa lahko tudi vstopiš. Boljši je kot film, saj je v tem trenutku ustvarjen samo zate. Kot gledalec se zavedaš, da si nekaj posebnega, da se to, kar vidiš, nikoli ne bo ponovilo – vsaj kanček drugače bo. Gledališče je srečanje z živimi ljudmi. Če želiš postati pravi gledalec uličnega gledališča, moraš verjeti tistemu, kar vidiš – sicer sploh nima smisla. Če mene vprašate, je gledališče dokaz, da je čarovnjak izredno pomemben del življenja. Kadar gledam predstavo z ognjem, izgubim sleherni občutek za realnost. Edino, kar tedaj šteje, je tisti trenutek, ko spoznaš, kaj je vredno občudovanja. Glavna vloga umetnosti je – po mojem mnenju – zapeljevanje občinstva. Gledališče ima pri tem največjo moč, saj je najbolj živa veja umetnosti. Vem, da bo sodelovanje pri tovrstnem projektu nepozabna izkušnja. Komaj čakam, da me zapeljejo umetnost, srečanje in ogenj.«

GREŠ Z NAMI V VARAŽDIN NA FESTIVAL ŠPANCIRFEST?

Piše: **Marjeta Zajc**

Uf, to je pa daleč! Ah ne, to je malo stran od meje, me prepričuje Goro. V resnici sem potrebovala le kanček spodbude, saj je moje domišljijo že ob prvem vprašanju takoj preplavila slika vselega raznolikoga festivalskega dogajanja, kjer vidiš veliko ljudi, katerih namen je v miru pohajkovati po mestu in odkrivati, katere radosti jim ponuja festival. Moja druga notranja spodbuda pa je bila radovednost, vznemirjenje in živahnost, ki jo občutim pred in med vsako potjo tja, kjer še nisem bila. Pogledam na splet, se prepričam o razdalji in rečem Goro: No, prav, pa grem.

Povorka Frateli Probankini je zabavna, interaktivna in provokativna skupina osmih artistov iz Slovenije in Hrvaške, podkrepljena z udarno glasbo v živo (trobentač in dva bobnarja). Pomika se po mestu, zabava ljudi, se norčuje iz njih in hkrati kaže svoje fizične artistične spretnosti (hoja s hoduljami, požiranje ognja, poiigravanje z diablom itd.). Kot že dve leti prej je bila skupina ponovno povabljena na avgustovski festival Špancirfest na Hrvaškem.

Gorov kombi je multifunkcionalen. Je premikajoča se delavnica, ki počasi, vendar z očitnim navdušenjem nad uredničevanjem lastnih idej udnobnega bivanja na nekaj kubičnih metrih ustvarja bivalnik nad kolezi. Je dnevnica soba s sprednjimi sedeži in kampmizico, s katere skodelica s kavo pade le ob sun-

kovitem zaviranju. Ima napol sprehajalnice, skladišče in še kar udoben prostor za spanje najbolj utrujenega potnika. Poleg vsega tega pa je lahko še hitro prezračljiva kadišnica. Ni »bolga«, bi rekli nekateri.

V Ljubljani sva pobrala živahno in zagorelo, še po morju dišečo Petro, ki mi je med potjo do Ptuja delala skomine z razlaganjem o dogodivščinah in radostih z morja. Popolnoma sem jo razumela, da so jo po ne kratkem času nošenja minimalne količine obleke motile te, ki jih je imela tedaj na sebi. Na Ptujju je v multikombi vskočil še Matjaž, ki je po mojem radovednem spraševanju ob spoznavanju novih ljudi razložil, kako se je po preselitvi s punco iz Ljubljane na Ptuj tam odlično asimilirala. Nato je do Varaždina skupen pogovor teklo o vrtnih ribnikih – kakšnega ima kdo doma, o različnih vrstah in izkušnjah z njimi. Skratka, pogovor o navadnih stvareh.

V Varaždinu smo se srečali z ostalimi člani povorke Fratelli Probankini, Hrvatoma Zoranom in Henryjem ter glasbeno skupino Banda (trobentač in dva bobnarja). Med njihovimi pripravami na paradu sem odhitela na ogled po vabljivih raznolikih varaždinskih stojnicah, ki jih je moja zaznava, delim jo verjetno le z ženskim delom Zemlje, opazila v trenutku prihoda v center mesta. To hrvaško mesto je znano po tradicionalnih domačih obrteh klubočarstva, lončarstva, tkalstva ter tradi-

cionalnih in novejših, umetniško narejenih spominkih. Izbrala sem si ročno narejene čevljece z usnjenimi paščki, namaz iz črnih in zelenih oliv še za sestro, kis z medom ter malega ročno izdelanega lesenega konjička na kolesih za prikupno malo Loro, hčer našega igralca Boruta, ki sem jo nekaj dni prej pazila med gostovanjem predstave Kletka na festivalu La Strada v Bremnu.

Po vrnitvi sem opazila neznanе pojave in hkrati iskala naše člane. Pozdravil me je fant v odpetem, z zlato izvezenem sukniču, neka ogrozoma ženska se mi je zdela znana ... Seveda, moji sopotniki v Varaždinu so se bili prelevili vsak v svojo artistično vlogo. Matjaž je postal spogledjivi požiralec ognja Mefisto, Petra se je v doolgih rdeči obleki s hoduljami povzpela v dolgolaso blondinco s kaksnimi črnimi zobom sem pa tja. Zdjaj ji je bilo ime Waltraud in kričeče oranžno oblačeni glasi Direktor – Goro – ji je med občinstvom siloma iskal moža. Hrvata Zoran in Henry sta postala brata, klovn in mojstra diabla, vse skupaj pa so spremljali udarni zvoki benda Banda. Glasna, slikovita povorka je k sebi vabila ljudi in jih provocirala, in večina ji je s smehom sledila med baročnimi zgradbami Varaždina. Waltraud je medtem našla nekaj bolj ali manj navdušenih kandidotov za možiteve. Fant v belem se je je celostil zmasiriral in najprej se je dozdevalo, da ga je rešarčala, saj je zraven nje s soplekom umetnih rdečih vrtnic nepremično stal kar nekaj časa. Potem pa si je na Waltraudino veliko in našo malo manjšo žalost premislil in jo ucvrtil med zadnji del občinstva. Povorka se je z velikim navdušenjem in smehom občinstva, med katerim so bili seveda tudi otroci, končala na varaždinskem trgu s približno dvajsetminutnim prikazovanjem vseмогоjih artističnih spretnosti in malim ognjemtom.

Festival Špancirfest, festival dobrih emocij, pa se je v nekdanji prestolnici Hrvaške z glasbenim in uličnim programom ter s številnimi obiskovalci nadaljeval še devet dni ...

GOSTOVANJE NA FESTIVALU LA STRADA V BREMMU

Gledališče Ane Monro je v tujini prvič predstavilo svojo novo predstavo Kletka med 12. in 16. avgustom 2010

Naša pot v Bremen se je začela nekaj avgustovskega četrtega zgodaj zjutraj, še v trdi temi. No, preden smo se dejansko odpeljali, je minila še dobra ura, kar pa je povsem običajno, saj je pred odhodom le treba vse opraviti in premlisati. Pot ni bila posebno vznemirljiva – 1200 km avtoceste, na srečo brez hudih zastojev, zato pa z nekaj hudimi nalivi. V Bremnu najprej hotel – uf, kakšna noblesa. Po navadi smo artisti na festivalih uličnega gledališča nastanjeni v hostlih ali pa poceni hotelih, tu pa je bila nastanitev zelo gledna – v luksuznem apartmajskem hotelu. Bomba. Pod tuš in nato takoj prevoz v mesto, v center dogajanja, v *theaterkontor*, mali in sila prijeten kulturni center, ki je matična hiša in tudi organizacijsko-logistični center festivala. Tu srečamo Boruta, ki je v Bremen prišel ločeno, skupaj s svojo partnerko Bojano in hčerko Loro. Tako je naša uličnogledališka «ekspedicijska» popolna. Igralski del sestavljajo Borut, Drago aka Djerdjo, Matjaž aka Gadi in Goro, spremlja pa nas Marjeta, naša nova sodelavka, ki je tu za navezovanje poslovnih stikov.

Prvi prihod v festivalski center je vedno vznemirjiv dogodek, ko se počasi zbiramo vsi nastopajoči in gostujoči. Vse skupaj malce spominja na kakšen velik družinski žur, kjer vsi pogledujemo, kdo je tu, koga poznaš, pa se razveseliš se koga, ki ga nisi pričakoval. Snidenje in klepet sta precej kratka, ker se v zgornjih prostorih začne mednarodni posvet na temo *Iskanje avtorja – Evropsko ulično gledališče na literarni osnovi*. Prvi del posveta traja slabi dve uri, prisotni pa so različni ustvarjalci iz Švedske, Nemčije, Francije, Nizozemske, Belgije in, seveda, Slovenije. Po predstavah se je razvila prav dobra debata na temo, kako je sploh mogoče uprizoriti dramska ali druga literarna dela na ulici oz. v odprtem prostoru. Izkazalo se je, da imamo kaj različne pristope, vsi pa se strinjamo, da pravzaprav v precej nekontroliranem okolju javnega prostora in njegovih ulic brez dokaj korenitih posegov in priredb literarne predloge enostavno ni mogoče veliko storiti. Škoda, da zaradi vaje ne bom mogel biti prisoten na posvetovanju tudi drugi dan dopoldne. Po kosvetu sledi večerja, kar v *teaterkontorju*, kjer so organizirali katering. Hrana je okusna in kakovostna, a čez čas postane precej enolična, saj se ponavlja iz dneva v dan. A kaj hočemo, tako je življenje na gostovanjih. Po večerji še pijača in kle-

pet, a ne predolgo, saj gremo vsi pogledat še otvoritveno predstavo *Portugalcev Teatro do mar*. Predstava je precej razočarala, čeprav je bil video v njej odlični, podobno tudi ideja premičnih odskih elementov. A vsebina je bila premalo razdelana in preveč na prvo žogo. Škoda.

Naslednji dan je vstajanje zgodaj, saj smo ob desetih dopoldne že dogovorjeni z našim nemškim igralcem Helgejem. Še dobro, da smo ga srečali že prejšnji večer, saj nam GPS ni preveč pomagal najti *Kulturgeleude*, neke vrste neodvisne kulturne cone, kakršna je v Ljubljani na Metelkovi, le da je bremenska za zdaj še bolj podobna zapuščenemu polju z vozovi, provizoričnimi hišicami in straniščem na štrbunk. Čeprav se morebiti sliši grozno, pa je prav prijetno in nabito z energijo. Namesto opisa vaje raje o tem, zakaj sploh Helge, lokalni igralec. Predstava *Kletka*, s katero smo na festivalu LA STRADA gostovali, je namreč nekakšen napol klovnovski šov, v katerem štirje predstavniki reda na vse kriplje poskušamo ugotoviti, kaj je bilo v prazni, a očitno vplomjeni kletki, ki stoji na sredi trga, in ustrezno odreagirati. Skozi to raziskavo praznega prostora se v nas počasi naselita strah in panika, in ko se na prizorišču povsem naključno znajde mimoidoči, je tražen konec pravzaprav neizogiben.

Seveda pa ta naključni mimoidoči ni povsem naključen. In zato smo zdaj na vaji pri Helgeju, mladem nemškem igralcu in komedijantu na začetku svoje

poti, ki bo nastopal z nami. Vreme je toplo, kava okusna in naša energija in zavzetost za delo tudi, zato z vajo končamo precej prej, kot smo načrtovali. Tako gremo lahko še dopoldne v mesto, na prizorišče našega nastopa pripraviti vse potrebno. Prizorišče je idealno – velik trg z dovolj prostora. Ker je trg tako velik, da nimamo naravnih mej za območje predstave, s kredo označimo prostor.

Prva predstava je bila potem malce krčevita, kar se rado zgodi, ko prvič nastopamo v tujem jeziku. Svoje predstave namreč radi igramo v lokalnem jeziku, četudi v njih ne govorimo veliko. A se nam zdi, da je to primerno, saj tudi mi doma cenimo, če se tuji artisti naučijo par slovenskih besed. Občinstva pa je bilo na predstavi toliko, da smo bili kar malo utesjeni in smo potem za naslednje nastope naš krog s kredo, no ja, kvadrat, precej povečali. Sam sem bil že kar kakšen teden, dva pred gostovanjem precej na trnih, kako bo občinstvo predstavo sprejelo, saj je konec res krut. A po nekaj mučno dolgih trenutkih tišine se je na koncu oglasil navdušen aplavz, tako da smo se morali priti večkrat prikloniti. Preden smo zapustili prizorišče, pa je bila na vrsti še lokalna posebnost, ki je drugače nismo navajeni – treba je bilo pobrati prostovoljne prispevke. Tu je namreč običaj, da del honorarja vsi nastopajoči dobijo neposredno od občinstva. Pa nismo ravno navajeni tega in zanimivo je gledati nas in tudi druge, kako se lomimo pri tem. Ob tem se takoj spomnim na eno od razlag, od kod

navada, da se nastopajoči na koncu nastopa priklanjamo – pravijo, da so v srednjem veku gledalci po koncu predstave na oder metali kovance in igralci so se sklanjali, da jih poberejo. Metanje kovancev se je počasi opustilo, prikloni pa so ostali. Občinstvo tu v Bremnu je dajanja prispevkov navajeno in je radodarno. Zelo zanimiva izkušnja.

Večerna predstava je bila še boljša, naslednji dve v soboto pa sta bili sploh odlični. In morebitni dvom, ali je predstava primerna za gostovanja, je izpuhtel. A pokazalo se je, da je k temu precej pripomogel tudi Helge, lokalni igralec, ki je v predstavo vnesel element realnosti. To je bilo naše prvo tovrstno sodelovanje z igralcem v tujini. Saj mešanje in sodelovanje kultur je vedno potrebno, a se je izkazalo tudi za prijetno in koristno ...

V soboto dopoldne je bilo nekaj časa za ogled Bremna. Mestu se pozna, da je eno od bogatih hanzeatskih mest. Stare zgradbe so mogočne in lepe, se pa tudi v centru mesta dobro prepletata starodavna in nova obdobja arhitekture. Za športne navijače pa tole – stadion nogometnega prvligaša Werderja so prenovili in fasado obložili s steklom, v katerem so fotonapetostne celice. Plačal je seveda pokrovitelj, a skrb za ekorabo energije je v Nemčiji vidna tudi z avtoceste – na premnogih starih je mogoče videti celice in toplotne zbiralnike ...

Je pa na gostovanjih še ena zanimiva reč – spoznaš veliko igralcev in umetnikov in se z njimi ob pijači zapletaš v zanimive debate, ogledati pa si njihovih nastopov skoraj ne moreš. Škoda, a je z lastnimi nastopi veliko dela. V treh dneh mi je uspelo videti le tri predstave v celoti, pa nekaj utrinkov oz. krajših delov.

Zadnji dan, v nedeljo, pa – katastrofa. Dopoldne je še nekako kazalo, da se oblaki Bremna izogibajo, a je bila to le igra mačke z miško. Ko je prišel čas nastopa, je že deževalo in občinstva je

bilo primerno manj. A ker smo uličarji odporni ljudje in se ne damo kar tako odgnati, smo predstavo izpeljali do konca, kar uspešno. Cakanje na drugi nedeljski nastop pa je bila prava mala psihološka drama, kako dve vmesni uri preživeti in obenem še vsaj za silo posušiti kostume. Sam sem precej telesno vroč in sem jih sušil kar na sebi. Je pa bilo videti razliko med nami mediteranci in severnjaki. Slednji so bili na dež bolj pripravljeni in so imeli za sušenje s sabo likalnice, kaloriferje, nekateri pa tudi po dva kompleta kostumov.

Zadnji nastop je bil na koncu pogreb – vsega skupaj kakih trideset gledalcev, pa še ti so se ves čas ozirali v nebo, ali jo bo treba zbrisati pred nalivom. V takih razmerah je zelo težko igrati, a smo predstavo nekako pripeljali do konca. Vendarle – tudi to je igranje na ulici, vsakič drugačno, vsakič nov in edinstven izziv. Vse to je del velike privlačnosti gledališča na ulici. In meni je bilo naše gostovanje na festivalu La Strada v Bremnu super. Zaradi vsega opisanega, pa zaradi ljudi, ki sem jih spoznal, pa zaradi izredno prijaznega ženskega tria, ki festival organizirajo, pa ... zato, ker je gostovali sploh super.

Iz Bremna posebej za Ano Glasnico poročevalac Goro

FESTIVAL ANA DESETNICA – SAPICA SVEŽEGA ZRAKA

Piše: **Mike Ribalta**, FiraTárrega, Španija

Leta 2010 sem prvič obiskal festival Ana Desetnica kot koordinator Meridiana, ki ga organizira FiraTárrega v španski Kataloniji. Organizatorji Ane Desetnice in Fire sodelujemo že več let, zato je bil skrajni čas, da smo se podali na ulice Ljubljane, saj smo lahko le tako resnično spoznali ljudi, ki ustvarjajo festival.

Rezultat obiska je bila sapica svežega zraka sredi vročega poletja. Zdelo se mi je, da je bilo celo kratko neurje ob koncu prireditve le prispodoba za energijo festivala – nenadno, osvežilno, temperaturno.

Ana Desetnica je majhen festival v velikem mestu, kar je za občinstvo izredno zanimiv dogodek. Prihajam z ve-

likega festivala FiraTárrega v majhnem mestu, zato mi je vedno v užitek tavati po ulicah in iskati posamezne predstave. Presrečen sem, kadar vidim, da so ljudje navdušeni, kot so bili na primer nad norimi konjeniki Les Goulus ali nad čudaško točko v izvedbi gledališča Theater Leela na Čevljarskem mostu.

Prihajam s festivala, ki vse mesto spremeni v oder, zato je lepo videti, da tudi drugi organizatorji v dogajanje vpletajo lokalne ustanove, v Ljubljani na primer Etnografski muzej, kjer sem si ogledal veličastno predstavo iranske skupine Hash. Opazil sem, da mesto in festival delujeta z roko v roki, kar je ključ do uspeha tako za festival kot za mesto, saj takrat množice pridrvijo na ulice. Moram reči, da so bile ljubljanske ulice po zaslugi dogajanja izredno živahne.

Množica ljudi na Prešernovem trgu – ki je bil videti kot oder, zgrajen posebej za ta dogodek – in vsepovsod manjše skupine gledalcev so dokaz, da je festival že postal del prestolnice. Prijazna voznika tricikla sta marljivo delila programske knjižice. Prvi dan, tik pred začetkom otvoritvene predstave Kletka, so se otroci izživljali nad skrivnostno kletko sredi trga. Tako močna vez med

festivalom in meščani v evropskih mestih sicer ni pogost pojav, a bi moral biti, saj so festivali namenjeni ljudem. Na srečo nam je lahko Ana Desetnica vsem v zgled!

Prav tako prijetno vzušuje je vladalo med umetniki. Ti se na festivalih spoznavajo, popijejo kozareček ali dva, kaj prigriznejo in izmenjujejo izkušnje. V Ljubljani sem preživel le tri dni. Prišel sem službeno, z namenom, da se z vodjo festivala pogovorim o prihodnjih projektih Ane Desetnice. Bil sem

pod pritiskom, saj sem imel na plečih tudi organizacijo lastnega festivala. Ljubljano pa sem zapustil z eno samo podobo: Goro Osojnik, vseprisoten, tava po mestu na svojem kolesu in mirno poskrbi za vse. In z enim samim občutkom: pravkar me je poživila sapica svežega zraka.

FIRATÀRREGA – ULIČNO GLEDALIŠČE JE POSEL

Piše: **Andreja Okorn**

1. dan – četrtek, 9. 9. 2010

Povabil je bilo že veliko, a kot vedno je zmanjkalo časa. In v dveh letih so ulični festivali po Evropi minevali brez moje prisotnosti. Prihajale so le nove Ane. A septembra je povabilo le dobilo pozitiven odgovor. Ob 6. uri zjutraj sva z Gorom zapuščala deževno Ljubljano, Benetke so se bleščale v soncu in jutranje zaspanost je zamenjalo tisto nestrno pričakovanje, ki ni izginilo niti po tem, ko je na letališču Marca Pola na semaforju pisalo Barcelona – CANCEL-LATO! Dve uri postopanja v vrsti se je obrestovalo zgolj v telefonski številki, kjer naj bi bile na voljo dodatne informacije, ne pa v takojšnjem povračilu stroškov letalske karte. A kmalu zame sva že stala v novi vrsti za »check in« in ob 16.30 sva pristala v Barceloni. To je bil že moj tretji obisk tega mesta – mesta, ki mi je iskreno ljubo in blizu. A kava v parku Guell je žal zaradi zamude odpadla. Nič za to, še samo zavedanje, da dela Gaudija ležijo pod Montserratom, ki je vse to toplo bleščal v soncu, je bilo dovolj.

Tàrrega leži približno 100 kilometrov severozahodno od Barcelone. Pot po avtocesti je bila ne le hitra, pač pa tudi prijetna. Ulično gledališče, cirkus, klobukarstvo, klasično gledališče in še mnogo drugih odrskih in neodskih vrst ima v Tàrregi bogato tradicijo. A FiraTàrrega ni zgolj festival, to je sejem uličnega gledališča. Že 30. leto zapored se tu zberejo praktično vsi. Je največji festival oz. da se izrazim pravilno – sejem – v Španiji. Pravzaprav je FiraTàrrega ob Aurillacu in Chalonu tudi eden največjih sejmov v Evropi. Tàrrega je mesto, nastalo v 11. stoletju, danes pa šteje okoli 16.000 prebivalcev. Zanimivo je, kako vsakič, ko se odpravim v tujino, iščem podobnosti z domačim okoljem. Iščem primerjave. V vsakem mestu poskušam najti tisto »Čopovo ulico«, ki je ob Tromostovju glavna žila Ljubljane. Tokrat sem se na poti do Tàrrege odločila, da primerjave pustim ob strani. Pustim, da mesto ostane tako, kot je, brez slovenskega pridiha. Priznam, da je težko, a ko vstopiš v Tàrrego, gredo stvari resnično svojo pot. Tudi ulično gledališče, kot mi je bilo znano do zdaj, je tu dobilo drugo obliko.

Kot sem že omenila, je FiraTàrrega sejem. Ob nastopajočih skupinah je v Tàrregi povabljenih več kot 500 programskih selektorjev iz različnih koncev sveta, ki tu nastopajo kot ogledniki. Navezujejo stike z gledališkimi skupinami,

sklepajo dogovore za kasnejša gostovanja, pletejo prijetna in koristna poznanstva z drugimi programskimi vodji. Tudi ulični umetniki se tu obnašajo drugače. Budno opazujejo akreditacije. In če vidijo, da je na tvoji znak PRO (professionale = programski selektor), nestranežljivo pristopijo in z veliko mero iznajdljivosti in retoričnih sposobnosti začno promovirati (beri: prodajati) svoje nove projekte. Tudi angleščina, ki je v tej katalonsko-španski zmešnjavi sicer na osnovni ravni, kmalu začne pridobivati primerne komunikativne razsežnosti. A tisto, kar je presenetljivo ulično gledališko poznavanje, je velik razstveni šotor. Na približno 200 m², kjer razstavni prostor stane krepko čez

500 €, se predstavljajo ulični umetniki, ulične/cirkuške skupine. Saj mi je že nekaj časa popolnoma jasno, da ulično gledališče ni brezplačno, ni zastojni sprostitev. Velike predstave stanejo tudi po 30.000 € in več (nekaj takih predstav ste imeli obiskovalci možnost brezplačno videti tudi v Ljubljani na Ani Desetnici in v drugih slovenskih mestih). A ko vidiš ta razstavni prostor in te predstavitev, ugotoviš, kako velik posel je pravzaprav ulično gledališče. Prvi občutek je nekoliko zastrašujoč, a iskreno povedano, je to dejstvo tudi pomirja. Ulično gledališče je umetnost, ki jo je treba ceniti, zato je tudi prav, da ima svojo ceno. In tisto najlepše pride seveda na koncu. Kljub vsemu je več ali manj dostopno vsem. Specifičnost, ki zdrži. V administrativnih postopkih in proračunskih sicer s težavami, a v Sloveniji in tudi drugod po svetu je v današnjem času vendarle tako. Dokaz za to so zagotovo naše Ane, ki počasi ustvarjajo svojo tradicijo in z leti ne le da preživijo, ampak ostajajo žive. Celotno množijo se!

To je bil torej prvi vtis uličnega sejma v Tàrregi. Približevalo se je odprte in čas je bil za drugače. Sejem/festival (dejstvo je, da sta v našem okolju obe oznaki primerni) je odprla argentinska zasedba **Voala**. To je tista, ki je letos

v Ljubljani, Novi Gorici in Mariboru pričarala izjemno pravilno na nebu. Tokrat so premierno uprizorili novo predstavo,

Muaré, prav tako z velikim žerjavom na nebu – a poetične atmosfere preprosto ni bilo. Ni bilo zadrževanja diha, ni bilo velike aplavza, ni bilo očaranih in občudujočih pogledov. Nekaj »krivde« za to gre zagotovo pripisati nedodelanosti slik na nebu. S kilometrinno bo stvar zagotovo boljša. A tisto, kar je mene veliko bolj zmotilo, je bil odziv ljudi. Kakih 5000 se jih je zbralo v velikem parku, a ob začetku se govorjenje ljudi ni prenehalo, ni se ustvarila tista pomirjajoča tišina. Ljudje so opazovali predstavo precej neprizadeto, približno tako, kot bi na velikem platnu gledali film, ki so ga videli že 5-krat in zato ne potrebuje njihove popolne pozornosti. In zopet sem odtavala v Ljubljano. Na tem mestu bi se najraje zahvalila prijetnemu ljubljanskemu občinstvu, ki je s svojim odzivom pravzaprav pomagalo, da je pravljica postala in ostala pravljica. Ko sva kasneje z Gorom srečala člane zasedbe Voala, so ti sprva tako v en glas zatrtili, da je slovensko občinstvo neprecenljivo, celo nepovpljivo. In slišati to iz ust ljudi, ki nastopajo na prireditvah po vsem svetu in privabijo tudi več 10.000 obiskovalcev na predstavo, je zagotovo nekaj posebnega. In ne, to ni bila le floskula.

Prvi dan se je končal s tematično poljsko predstavo. Povzetej bi lahko bil: dajte jim kruha in iger. Brez tega je svet lahko dolgočasno običajen. Celotno brez smisla. Kljub tematični estetiki in brutalnosti, ki so jo prikazali **Strefa Ciszy**, pa se je moj večer končal zelo pozitivnih misli.

2. dan – petek, 10. 9. 2010

Drugi dan se je začelo zares. Vstrodni krči artistov in občinstva so se sprostil in treba se je bilo prepovedati lotiti programa in izbire. FiraTàrrega ponuja namreč skoraj 100 predstav na dan. Za primerjavo, toliko predstav ima Ana Desetnica v Ljubljani v štirih dneh! Z Gorom sva previdno pogledala, katere predstave imajo vstopnino (za te je treba karte vnaprej rezervirati – večinoma so namreč vse razprodane). Ko je bil opravljen ta del, sva se lotila prebiranja opisov in glede na preference izbrali vrstni ulične umetnosti. Za začetek opoldne malo humorja Tima Burtona.

Slišati je bilo obetavno in res je bila to najboljša predstava, ki sem si jo ogledala tisti dan. Osemčlanska zasedba **Ens de nos** je z izjemno dodelanimi karikaturali na humoren in bizaren način poiskala interakcijo z občinstvom, odlično obvladovala prostor in sploh poskrbela za veselo navdušenje. V vednost, tudi Goro je delil z mano to

navdušenje in vse kaže, da bomo skupino kmalu videli tudi v Ljubljani. Drugi presežek petkovega dne pa je bila Kamchatka. Ogled nam je bil dovoljen na posebno povabilo, njihove predstave so bile namreč že dolgo pred festivalom razprodane. Ambient je bil kot naroben, trideset let stara zapuščena tovarna kmetijskih strojev, ki je bila v 70. letih celo največja v Španiji. V to tovarno se je naselila **Kamchatka**. Predstava je

pravzaprav bolj instalacija, ki daje velik poudarek senzoričnemu gledališču. Čuti ti toplo mivko pod rameni, stopiti v prostor, v katerem v velikem loncu različni čaj oddaja neverjetne vonjave, ali se prepusti mehki blazini, ki visi na steni. Vse skupaj je pospremljeno s toplim sprejemom 15-članske zasedbe, ki te brez besed vodi skozi labirint občutkov, z rahlimi dotiki pa ustvarja domačnost. Če temu dodamo še oranžno-rdeč sončni zahod, ki je stopal skozi okna, je bil občutek tak, kot da bi prišel domov. Domov v topel dom, mogoče celo z občutkom, da je za tabo nekakšna morija vojne ali kakšen drug travmatičen dogodek. Ko ti spomini stopijo v ozadje, pa popolnoma prevlada iskrena domačnost, skoraj ljubezen. Ljubezen do nastopajočih, ljubezen do naključnih obiskovalcev, ki v danem trenutku s tabo delijo to izkušnjo.

Petek sta zaznamovala še dva francoska umetnika, **La Chouing**, katerih grimase so po mojem mnenju tako živirne in lastne izključno Francozom. A kaj ko je njun humor presegal meje okusnega in stopal v izrazito vulgarno sfero. Na drugi strani so **Jashgawronsky Brothers** (ki imajo tudi eno sestro, iz katere se kar naprej norčujejo) poskrbeli za neobremenjujočo sprostitev, dobro glasbo in čudaški humor.

A ko se je dan bližal koncu, je koncentracija zelo padla. Ni bilo zastojni Gorovo opozorilo – previdno doziraj program v svoj urnik! Na silo spremljati predstavo je preprosto brez smisla.

3. dan – sobota, 11. 9. 2010

Sobotno dopoldne je bilo rezervirano za sestanek mreže Meridians, katere član je tudi Festival Ana Desetnica. Oddaja dvoletnega razpisa je namreč v

zaključni fazi in treba je bilo doreči še zadnje podrobnosti. Ključna točka dnevnega reda je bila Gorova ideja graditve mostu med zahodnim in vzhodnim svetom uličnega gledališča. Projekt sicer ni bil sprejet v celoti, a po Gorovih besedah je dobil nadpričakovano podporo mreže. Tako lahko z gotovostjo trdim, da bodo napovedane predstave iz dežel Orienta zagotovo tudi v prihodnosti še naprej in v večji meri obiskovale Ano Desetnico. Tisto, kar je veliko bolj pomembno pri tem projektu, pa je izobrazovalna komponenta in delitev izkušenj in znanja na področju uličnega gledališča, ki se v teh deželah precej razlikuje od »zahodne evropske šole«.

Od sobotnih predstav, ki sem si jih imela možnost ogledati, bi izpostavila prvo zadnjo. Skupina **Productions Esenciales** je na notranjem odru življenje vdahnila sicer znanemu strupovskemu junaku, kavboju Cuttleru – ta je na svet prišel v 80. letih izpod peresa španskega karikaturlista Calpunia. Vse skupaj malce spominja na tisto znano risanko **La Linea**, le da je Cuttler lutka, narejena iz vrvi, občasno mu na pomoč pride računalniška animacija, njegove podvige pa ves čas v živo z glasbeno spremljavo spremlja Josep Maria Baldoma. Predstava je z eno besedo *perfekcija!*

Za konec, za lažjo predstavo, kako velika je FiraTàrrega, naj omenim še manjši »kiks«. Kljub natančnemu načrtovanju se je vendarle zgodilo, da sem pristala v teatru, z nestrpnostjo pričakovala predstavo z »NO TEXT« (predstava brez besedila, moja španščina je žal na nezavidljivi ravni), a zaveda se je dvignila in name se je usul plaz katalonščine! Brez dvoma pa sem polepšala danemenu od organizatorjev pri vzhodu, ki me je po 15 minutah napenjanja možganov vendarle moral tiho pospremiti iz dvorane.

4. dan – nedelja, 12. 9. 2010

Zbudila sva se v toplo sončno nedeljo. Tàrrega je počasi izginjala iz vzvratnega ogledala, oči so se spočile ob pogledu na Barcelono in seveda na semafor na letališču, na katerem je bilo zapisano Venecia – BOARDING!

Čisto za konec še priporočilo. FiraTàrrega je absolutno vredna obiska!

ANA GLASNICA
časopis za ulično umetnost, november 2010

UREDNIŠTVO:
Andreja Okorn
FOTOGRAFIJE:
Bojan Okorn, Oto Žan, Marijeta Zajc,
arhiv Gledališča Ane Monro
OBLIKOVANJE:
Sašo Tegina
LEKTORIRANJE:
Alenka Pirč
PREVOD BESEDIL TUJIH AVTORJEV:
Lučka Lučvink
NASLOV UREDNIŠTVA:
Društvo Gledališča Ane Monro,
Karunova 14, 1000 Ljubljana
ELEKTRONSKA POŠTA:
ana.monro@kud-fp.si;
pr.anamonro@gmail.com
TELEFON:
+386 01 439 38 90
IZDAJATEL:
Društvo Gledališča Ane Monro
NAKLADA:
celotna naklada Dnevnika, 2. 11. 2010

www.anamonro.org

MARKETINŠKI IZZIV

Trženjske strokovnjake, ki hočete svojemu podjetju ali poslovnim partnerjem ponuditi inovativen način direktne in indirektno promocije, »izzivamo«, da v svoje kreativne rešitve vključite cel spekter možnosti, ki vam jih ponujamo na naših festivalih v Ljubljani – na Ani Desetnici, Ani Plameniti in Prešerni Ani ter po vsej Sloveniji. Oglasite se nam in skupaj bomo poiskali najboljše rešitve. marjeta.anamonro@gmail.com, 051/315-240

AN BAR ▶ Ual 202
Imamo dobro glasbo
18. november 2010 ob 19:30

- GIFTNA KRF
- ZGREŠENI PRIMERI
- NEJC SAJOVIC / JAŠA HEĐET
- MATEJ KRANJC
- I.VANISH

VSTOP PROST! ORTO BAR V ŽIVO

Na prodajnih poteh in na www.ortobar.com